

PÁTKAI TIVADAR

lassított film

(in memoriam Bardocz Barna)

hát visszaszöktél barátom te is
vissza az örökzöldbe a földbe sunyin
vissza a vargányás hús havasokba
az egyetlen anyaölbé...

már sosem láthatom veled
azt a pisztrángos portát
mert zsúpfödélét is
égbe lopják nélküled
szálanként a pacsirták...

hát *fejest ugrottál*
belé a *piti* űrbe
szisz barátod mellé
vizkizni mindörökre...

aznap este
mikor lefizetted a részeg
révészt Kharont
tízezer évet öregedett bennem
a párom
Isten

és vártam és tudtam
valami most múlik el
valami végleg elmúlt...

nem lesznek már közös szeretők
mert a szeretőink barátom
csak szélbemártott rózsák
kiknek ölükből égtünk el –
rózsatűz fölperzselt oltár...

azután fölriadni másnaposan
egyenes derékkal az ágyban

mint amikor
álmodhatatlan álmomban
lassított filmen
olyan pontosan
és olyan kimérten...

osztokodnának rajtad
gyüttmentek szarjankók
e nagy tülekedésben...

hát én tanulom a fájdalmat barátom
csak fájok
magamnak egykeként árván
megtanulhatatlanul!

Bardocz Barna grafikája